

ПОДЯКА

Насамперед я хочу щиро подякувати Емілі Міхан за те, що прочитала цю книгу від А до Я. Дякую також Джулії Магвайр за те, що нічого не проскочило повз її пильне око, Люсі Рут Каммінс — за ще одну чудову обкладинку, Джастіну Чанда та Енн Зафіан — за непохитну підтримку та всієї (чесно кажучи, прекрасній) команді S&S. Під час усього процесу — від продажів до виробництва, маркетингу та реклами — ви, друзі, завжди були з моєю книгою. Як і завжди, я вдячна Емілі ван Бік і *Folio*, власній родині Піпінів, а також Шивон Вівіан — моїй першій і найкращій читачці.

Коли я була маленькою, щосереді ввечері ми з мамою дивилися старі мюзикли. Це було нашою традицією. Іноді тато чи Стівен заходили і деякий час дивилися разом із нами, але майже завжди це були лише ми з мамою. Ми, загорнувшись у ковдру, сиділи на дивані з мискою солодкого та солоного попкорну. І так було щосереді. Ми дивилися «Музиканта», «Вестсайдську історію», «Зустрінь мене у Сент-Луїсі». Усі ці мюзикли мені подобалися, а особливо «Співаючи під дощем». Але жоден із них я так не любила, як «Бувай, пташко». З усіх мюзиклів «Бувай, пташко» був для мене номером один. Я переглядала його знову і знову стільки разів, скільки могла витримати мама. Хотіла в усьому наслідувати Кім Мак-Ефі*: фарбувати вії тушшю та використовувати помаду, носити взуття на підборах і мати «відчуття щасливої дорослої дівчини», я хотіла чути свист хлопців і знати, що вони свистять саме мені. Я хотіла подорослішати і стати такою самою, як Кім, бо вона все це мала.

А перед сном наспівувала біля дзеркала у ванній кімнаті з набитим зубною пастою ротом: «Ми

* Персонаж Енн-Маргрет Ульссон із мюзиклу «Бувай, пташко». (Пер. ред.)

кохаємо тебе, Конраде, о так, кохаємо. Ми кохаємо тебе, Конраде, і це щира правда». Я співала це у вісім, і в дев'ять, і в десять років усім своїм дитячим серцем. Але співала не для Конрада Берді. Я співала для *свого* Конрада. Конрада Фішера — хлопчика Бек, який полонив мої дитячі мрії.

Я завжди кохала лише двох хлопців — і обидва мали прізвище Фішер. Конрада покохала першим, і так, як можна покохати лише вперше. Це таке кохання, яке не знає кращого і не хоче знати, — воно запаморочливе, нерозумне та несамовите. Таке кохання справді стається лише раз у житті.

А потім я покохала Джеремайю. Коли дивилася на Джеремайю, то бачила минуле, сьогоднішня та майбутнє. Він не просто знав дівчину, якою я була раніше. Він знав мене таку, якою я є зараз, і однаково кохав мене.

Два моїх великих кохання. Думаю, я завжди знала, що одного дня стану Беллі Фішер. Просто не знала, що все станеться саме так.

1

Коли настає тиждень перед іспитами і ти вчишся п'ять годин поспіль, то тобі знадобляться три речі, щоб пережити ніч. Найбільший *Sturpee*, який тільки можна знайти, — суміш вишневого сиропу і кóли у рівних пропорціях. Піжамні штани, які стільки разів пралися, що стали тонкими, як папір для цигарок. І, зрештою, танцювальні паузи. Багато танцювальних пауз. Коли очі починають злипатися і все, чого хочеться, — це лягти в ліжку, танцювальні паузи допоможуть побороти це бажання.

Була четверта година ранку, я готувалася до останнього випускного іспиту на першому курсі у *Finch University*. Я ночувала в бібліотеці гуртожитку з найкращою новою подругою Анікою Джонсон і найкращою старою подругою Тейлор Джевел. Літні канікули були так близько, що я майже відчувала їхній смак. Лишилося всього п'ять днів. Я вела зворотний відлік із квітня.

— Перевір мене, — скомандувала Тейлор хрипким голосом.

Я обрала невідь-яку сторінку із зошита.

— Визначте різницю між термінами «аніма» і «аніmus».

Тейлор прикусила нижню губу.

— Можеш натякнути?

— Ем-м-м... згадай латину, — підказала я.

— Я не вивчала латину! На цьому іспиті буде латина?

— Ні, я просто намагалася натякнути тобі. Бо латиною імена хлопців закінчуються на *-us*, а імена дівчат на *-a*. Тобто аніма — жіночий архетип, а анімус — чоловічий. Зрозуміла?

Вона глибоко зітхнула.

— Ні. Я, мабуть, провалю іспит.

Піднявши очі від зошита, Аніка сказала:

— Можливо, й ні, якщо перестанеш строчити смс і почнеш вчитися.

Тейлор витріщилася на неї:

— У сестринстві я допомагаю старшій дівчині спланувати для нас святковий сніданок — прощання з навчальним роком, тож маю бути на зв'язку сьогодні ввечері.

— На зв'язку? — Аніка здавалася здивованою. — Як лікар?

— Авжеж, як лікар, — огризнулася Тейлор. — Тож що краще: млинці чи вафлі?

— Французькі тости.

Ми всі троє відвідували той самий курс психології для першокурсників, у нас із Тейлор іспит буде завтра, а в Аніки — післязавтра. Аніка була моєю найближчою подругою в коледжі, якщо не брати до уваги Тейлор. Враховуючи, що Тейлор за вдачею

схильна до суперництва, то це була дружба, якій вона неабияк заздрила, але зроду б не зізналася в цьому.

Моя дружба з Анікою відрізнялася від дружби з Тейлор. З Анікою було легко і невимушено. Вона не поспішала осуджувати. Ба більше, давала мені можливість бути іншою. Аніка не знала мене все життя, тому в неї не було жодних очікувань чи упереджень. І це давало свободу. Дівчина не була схожа на жодну з подруг, яких я мала вдома. Вона з Нью-Йорка, її батько був джазовим музикантом, а мати — письменницею.

За кілька годин зійшло сонце і залило кімнату світлом, що мало ледь відчутний блакитний відтінок. Тейлор сиділа опустивши голову, а Аніка дивилась у нікуди, як зомбі.

Я скатала на колінах дві паперові кульки і кинула їх у подружок.

— Танцювальна пауза, — проспівала я, натискаючи кнопку відтворення на комп'ютері.

Сидячи на стільці, я зробила кілька рухів у стилі шиммі.

Аніка зиркнула на мене.

— Чого це ти така бадьора і весела?

— Бо за кілька годин усе буде скінчено, — сказала я, плескаючи в долоні.

Іспит був аж о першій годині дня, тому я планувала повернутися до своєї кімнати і поспати бодай кілька годин, тоді прокинутися так, щоб у мене був вільний час ще трохи повчитися.

Я проспала значно більше, ніж планувала, але мені все ж таки вдалося виділити годину, щоб повторити матеріал. Я не мала часу, щоб поснідати в їдальні, тому просто випила вишневої коли з автомата.

Запитання виявилися такими складними, як ми й очікували, але я була певна, що отримаю щонайменше «добре». Тейлор була переконана, що не провалилася, і це було чудово. Після іспиту ми обидві були занадто втомлені для святкувань, тому просто «дали п'ять» одна одній і розійшлися.

Я повернулася до кімнати в гуртожитку, готова поринути в сон принаймні до вечері. Коли ж відчинила двері, Джеремайя спав у моєму ліжку. Уві сні він був схожий на маленького хлопчика, навіть попри щетину. Він розтягнувся поверх ковдри, ноги звисали з краю ліжка, а до грудей притискав мого плюшевого ведмедика.

Я зняла черевики і залізла у своє подвійне велике ліжко, вмовившись поряд із Джеремайєю. Той ворухнувся, розплющив очі і сказав:

— Привіт.

— Привіт, — відгукнулась я.

— Як справи?

— Дуже добре.

— Добре.

Він випустив із рук Джуніора Мінта і притис мене до себе.

— Я привіс тобі половину свого сандвіча з обіду.

— Це так мило, — сказала я, уткнувшись головою йому в плече.

Він поцілував моє волосся.

— Не можу допустити, щоб моя дівчинка була голодною.

— Я пропустила лише сніданок, — зауважила я, але подумавши, додала: — І обід.

— Хочеш сандвіч просто зараз? Він у моїй сумці з книжками.

Тепер, коли я подумала про їжу, то відчула, що справді голодна, але більше хотіла спати.

— Може, трохи пізніше, — сказала я, заплющуючи очі.

Джеремайя знову заснув, і я також. Коли прокинулася, надворі було темно, Джуніор Мінт лежав на підлозі, а Джеремайя все так само обіймав мене. Він досі спав.

Ми почали зустрічатися просто перед моїм випускним класом старшої школи. Хоча слово «зустрічатися» не зовсім підходило. Ми просто були разом. Усе сталося так легко і швидко, що здавалося, ніби так було завжди. Ще мить тому ми були друзями, аж ось уже цілувалися, і далі я усвідомила, що вступаю до того ж коледжу, що й він. Сказала собі і всім іншим (включно з Джеремайєю і особливо мамі), що це хороший коледж, усього за кілька годин їзди від дому, тому мудро подати заяву туди, хоча я розглядаю й інші варіанти. Усе це — правда. Але найбільша правда — те, що я просто хотіла